

Pôst nie je prežitkom

Fašiangy sa končia a vstupujeme do štyridsaťdňového pôstu. Popolcovou stredou sa skončilo fašiangové obdobie, keď sa konala väčšina svadiieb, plesov a karnevalov, ktoré v stredovekých mestách organizovali najmä mäsiarske cechové združenia. Končí sa aj čas zabíjačiek a prichádza čas dať zbohom mäsu, čo vo svojom pomenovaní nesú samotné fašiangové oslavy - „carne vale“ (rozlúčka s mäsom). V poslednú fašiangovú nedeľu sa symbolicky „pochováva basa“ a miestni chlanci sa zvyknú ešte posledný krát prejsť s hudbou dedinou, aby na poslednej zábave ešte vyzbierali klobásy, slaninu, vajcia a koláče, lebo vo všeobecnosti platí, že v pôstnom období zábavy a plesy organizuje len diabol a tí, ktorí mu patria. Po fašiangoch bohatých na jedlo a zábavu prichádza najdlhšie obdobie pôstu v roku, ktoré trvá až do Veľkonočnej nedele. Pravidlám pôstu sa zvykne prispôbiť nielen domáci jedálny lístok, ale aj každodenný život v rodine a v celej komunite. Prísny pôst, ktorý sa kedysi dodržiaval len na Veľký piatok, pôvodne trval symbolických štyridsať hodín - tak dlho, ako ležalo Kristovo telo v hrobe. Postupne sa predlžil na štyridsať dní, na pamiatku obdobia, ktoré Ježiš strávil na púšti a postil sa. Tento štyridsaťdňový pôst bol zavedený už v apoštolskej dobe a následne sa začal zachovávať u všetkých kresťanov až doteraz. Pôsty boli také prísne a dôsledné, že sa kedysi v domácnosti používal aj iný riad na varenie a jedenie. Napríklad hrnce, v ktorých sa varilo mäsité jedlo, sa riadne umyli a vyniesli sa na pôjd a varilo sa len v hlinených hrncoch a aj kovové lyžice sa zvykli zamieňať za drevené. V čase pôstu sa kedysi varil kysel (kyselica), ktorého základom bol zákvas pripravený vykvasením ovsenej múky alebo šrotu, podávaný s varenými zemiakmi alebo fazuľou. Studený kysel sa pil aj ako osviežujúci nápoj. Sladkou lahôdkou pôstneho obdobia bol kalkýš (kelkiš, keltýš, bírač), ktorý chutil ako medovník. Pripravoval sa zmiešaním výluhu z pomletej naklíčenej pšenice a raže s polohrubou múkou, čím vzniklo sladké

cesto, ktoré sa pieklo do zlatohneda. Prešporské trhoviská ponúkali okrem slimákov aj slimačí kaviár. Slimáky zbierali vinohradníci počas jesene vo svojich vinohradoch, riadne ich vykrmili a v sudoch s ovsom ich v pivniciach aj prezimovali. Išlo iba o pochúťku bohatých, lebo dva téglyky soleného slimačieho kaviáru v makovom alebo slnečnicovom oleji stáli toľko, čo celá hus.

Pôstna strava v pôstnom období má byť jednoduchá. Má sa jesť najmä chlieb, placky, polievky, rôzne múčne a obylné kaše, prívarky zo strukovín, kapusty alebo zemiakov, cestoviny, cesnak, sušené hrušky, slivky alebo jablká. Na prípravu a dochucovanie jedál sa namiesto bravčovej slaniny a masti používajú najmä rastlinné oleje z ľanu, konope, slnečnice alebo pretopené maslo. Za pôstnu stravu z mäsa sa považujú iba ryby, žaby a raky, ktoré sa môžu jesť, pretože majú tzv. studenú krv. V pašiovom týždni od Kvetnej až do Veľkonočnej nedele sa pripravujú aj obradné jedlá. Na Zelený štvrtok sa zvyknú varievať polievky alebo prívarky z niečoho zeleného - zo štiavu, žihľavy, šalátu alebo špenátu. V tento deň sa najmä v oblasti západného Slovenska kedysi piekli takzvané judáše z kysnutého cesta. Svojím tvarom symbolicky pripomínali stočený povraz, na ktorom sa po zrade obesil Judáš. Na Veľký piatok je najlepším jedlom hlad. Na Bielu sobotu sa kedysi piekol tvarožník a od rána sa varila šunka, ktorá sa sice jedla až večer po obraze Vzkriesenia alebo až na druhý deň, ale z údenej vody sa uvarila mliekom zatrepaná kyslá „biela“ polievka, v ktorej sa dávali uvariť celé vajcia. V tento deň gazdiné čistili pece a sporáky, aby sa veľkonočné jedlá pripravovali na novom, čistom ohni.

Pôst pre poriadnych kresťanov už dávno nie je len o jedle alebo o absencii mäsa v jedálnom lístku, hoci jeho i čiastočné obmedzenie je v tomto období viac ako prospešné. Pôst očisťuje nielen telo, ale aj dušu, a ak sa nám podarí splniť svoje pôstne predsavzatia, budeme hrdí na svoju pevnú vôľu. Nie Nový rok, ale práve pôstny čas je tým ideálnym obdobím na veľké plány a nové činy.

*Zehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Svätý Peter Damiani, biskup

MODLITBA O HVIEZDU

Panna s hviezdou na dlani,
v hlbokoj adorácii Trojice,
milujúca a asimilujúca Svetlo,
vyzretá takmer na stálicu,

(tak si vyzrela Václavovi
Renčovi),
a žiariaca do svetla i do tmí.

Matka s Dieťaťom v náručí,
vznešená dvojhviezda,
(tak Ťa oslávil Hviezdoslav),
zora zvestujúca poludnie,
žijúca z jeho jasu
a strácajúca sa v jeho jase,
prosím Ťa o hviezdú.

Nebeské hviezdy,
zvelebujte Pána.

Benedicite, stellae caeli,
Domino.
(Dan 3, 63)

Štefan Sandtner

Už iba smiešni sú v poriadku

V obchodných domoch sa stali módou takzvané akcie. Tovar náhle zlacnie, aby sa vypredal. A vtedy je veľký nával... Podobne býva niekedy v "akcii" aj Pán Ježiš. Aspoň tak sa k nemu správame. Býva to na veľké sviatky, napríklad na Vianoce alebo na Veľkú noc. Čo sa vtedy deje? Celý kostol ide na sväté prijímanie. A bol by to veru poriadne čudný katolík, keby zostal stáť na chóre alebo sedieť v lavici. Čo je to za človeka? Čo je to za kresťana — nevie, čo sa patrí? Všetci idú na prijímanie, iba on nejde. Že sa nehanbí! Pán Ježiš je vtedy akoby „zlacnený“, hoci je to ten istý Pán ako počas roka, keď sa situácia mení na opačnú. Ťažko je niekedy ísť na sväté prijímanie pod tlakom okolia, ktoré sa pýta, čo si to ty za kresťana, keď chodíš aj inokedy a nie iba na Vianoce. Preháňaš, pretvaruješ sa, robíš sa svätým? O čo ti ide? Pripúšťam, že je to možno viac problém dediny ako mesta, ale je pravda, že tento jav nám hovorí o niečom, čím trpíme všetci: často robíme niečo nie preto, lebo sme o tom presvedčení, ale preto, lebo to tak robia aj druhí. A to je fakt, ktorý sa prejavuje všade. Masa ľudí okolo nás nám môže byť veľkou prekážkou. Z toho plynie jedno dôležité upozornenie: pozor na zástupy, nemožno ich považovať za oporu. Mohli by sme povedať, že Kristus sa im vyhýbal a nikdy sa o ne neopieral.

V evanjeliu siedmej cezročnej nedele čítame o tom, ako zástup, ktorý bol okolo nášho Pána, bránil komusi dostať sa do osobného kontaktu s ním. Bol to porazený človek, ktorý sa s ním potreboval stretnúť, ale nedalo sa, lebo Pán učil v dome a bolo tam už toľko ľudí, že ani predo dvermi sa nenašlo miesta. Ako jediná možnosť sa ukázalo rozobrať strechu a spustiť človeka dnu. Aj to tak spravili a on odišiel uzdravený na duši i na tele.

Je pekné vidieť okolo seba zástupy ľudí, ktorí prišli počúvať Božie slovo. Je pekné a povzbudivé, ak môže kňaz ohlasovať evanjelium v preplnenom kostole. Ale nebojme sa aj priamo sa spýtať na účinnosť takéhoto ohlasovania a pozrieť sa na zástupy ako na niečo, čo je veľmi prechodné a neisté, ba niekedy môže dokonca brániť blízkeho kontaktu s Kristom. Ano. Zástup nám môže pomôcť priblížiť sa k nášmu Pánovi, no na druhej strane nám môže veľmi brániť osobne sa s ním stretnúť. A život kresťana nie je v priblížení, ale v stretnutí sa s Kristom. Pri stretnutí sa vždy treba oddeliť od zástupu a vykročiť svojím vlastným krokom. Aj vtedy, keby to malo byť trebárs cez strechu.

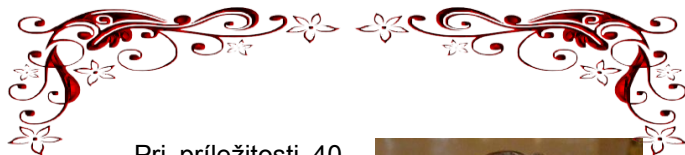
Nebojme sa byť čudnými. Nebojme sa byť smiešnymi. Veď ako pripomína básnik Milan Rúfus, už iba smiešni sú v poriadku...

MARIÁN BUBLINEC

Popolcová streda: Prísny pôst zaväzuje všetkých, okrem chorých, od 18. roku až do 60-ty.

V tento deň je dovolené iba raz za deň sa dosýta najesť. Okrem toho ešte dva razy, nie však mäso, pričom celkové množstvo jedla by malo byť menšie ako množstvo hlavného jedla. Nie je dovolené jesť medzi jedlami, avšak lieky a nápoje možno prijímať kedykoľvek. Deti a ostatných zaväzuje úplné zdržiavanie sa mäsitých pokrmov, tzn., zdržiavanie sa od mäsa a mäsitých pokrmov (šťavy, polievky z mäsa ...).

V nedeľu 26.2.2012 sa uskutoční jarná zbierka na Charitu.

Pri príležitosti 40. narodenín, ktoré oslávi 20. februára náš pán farár **ThDr. PaeDr. Alfonz Vladimír Sabo, OP PhD**, chceme mu aj touto cestou vysloviť veľké poďakovanie za jeho povzbudenie a jeho jedinečný prístup ku každému.

Nech ho Pán - na príhovor Sedembolestnej, požehnáva hojnými milosťami aj v ďalších rokoch života a služby.

Za to sa modlia vďační vištickí veriaci

Sväté omše v 7.týždni cezročného obdobia (B)

20.II. pondelok « *Missa Tridentina* »

15.00 *Fašiangová adorácia*

17.00 *Na úmysel*

21.II. utorok

15.00 *Fašiangová adorácia*

17.00 *Za Ľ Bohumila Kraloviča*

Končí sa prvá časť Cezročného obdobia

22.II. streda **Popolcová streda – Pôst a zdržiavanie sa mäsitého pokrmu. Je deň pokánia v celej Cirkvi**

17.00 *Za milosť obrátenia a pokoj v rodine*

23.II. štvrtok – po Popolcovej strede

Adorácia nebude

17.00 *Za Ľ Františka Pešku a rodičov*

24.II. piatok – po Popolcovej strede

17.00 *Krížová cesta*

25. II. sobota – po Popolcovej strede

8.00 *Nebude*

Upratovanie kostola č.d. 203-228

26.II. Prvá pôstna nedeľa (B)

8.00 *Za živých a + členov ružencového bratstva*

Lektori: Jurčovičová M., Macáková E.

10.00 *Za Ľ Antona a Bernardínu Kolátových a rodičov*

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14.00 *Krížová cesta*

Liturgický kalendár

20.II. pondelok sv. Eleuter, biskup

21.II. utorok sv. Peter Damiani, biskup a učiteľ Cirkvi

22.II. streda **Popolcová streda**

23.II. štvrtok sv. Polykarp, biskup a mučeník

24.II. piatok sv. Modest, biskup

25.II. sobota sv. Valburga, opátka

Anjel, ktorý slúži životu

Anjel nevstupuje do nášho sveta iba v snoch. Je s nami aj uprostred púšte nášho vnútra, v našej opustenosti, v našej samote. Je to jasné i v scéne pokušenia, ako ju opisuje v dvoch krátkych veršoch svojho evanjelia Marek: „A hneď ho Duch hnal na púšť.

Na púšti bol štyridsať dní a satan ho pokúšal. Bol medzi divou zverou a anjeli mu posluhovali“ (Mk 1, 12 -13). Kým podľa Marka anjeli zásobujú Ježiša potravou počas celého pobytu na púšti, podľa Matúša pristúpia k Ježišovi, aby mu posluhovali, až po jeho pokúšaní (porov. Mt 4,11). Premieňajú tak horu pokušenia na rajskú horu.

Ježiš je na púšti. Grécke slovo „eremos“ znamená: samota, neobývané, osamelé, opustené miesto. Tam Ježiša pokúša satan, ale nedokáže ho poraziť. A divé zvery mu nemôžu uškodiť. Žije spolu s nimi. Pretože anjeli sú okolo neho a posluhujú mu. Grécke slovo „diakonein“, ktoré vyjadruje tento stav, znamená: obsluhovať pri stole, ponúkať jedlo. Anjeli ho živia a starajú sa o neho. Zásobujú ho všetkým, čo potrebuje k životu. Satan je odpadlíkom od Boha. Na túto úroveň chce dostať Ježiša pokúšaním, aby staval na svojej vlastnej veľkosti, namiesto aby sa dal k dispozícii Bohu. Matúš a Lukáš konkretizovali pokušenie Ježiša ako pokušenie privlastniť si všetko len pre seba, ako pokušenie moci a ako pokušenie zneužiť Boha pre seba, aby mohol pred ľuďmi vystupovať ako veľký guru a divotvorca. Ježiš odolá tomuto pokušeniu. Zostáva v Božej službe, odovzdaný Bohu, poslušný jeho vôli. Divé zvieratá sú v mytológii vždy nositeľmi pudov a vášní, vitality inštinktívnej sféry a sexuality. Ježiš však túto oblasť vitality a sexuality integruje do svojho ľudského bytia, a tak pokojne nažíva s divými zvieratami. Anjeli sú okolo neho a posluhujú mu. Anjeli premieňajú púšť na raj. Ježiš je nový Adam, človek stvorený na Boží obraz, ktorý si podmanil zem a ktorý znázorňuje jedinečný a prapôvodný obraz Boha už tu, na zemi.

Anjeli aj pre nás menia púšť na raj a samotu na domovinu. Posluhujú nám tam, kde sme izolovaní od života, kde je ohrozené naše ľudské bytie pascami, do ktorých vždy znova upadáme, alebo citmi, ktoré nás rozorvávajú. Slúžia nám, aby v nás život mohol rozkvitnúť. Pre niektoré deti býva ich životný priestor často ako púšť, ako pustatina, v ktorej sa cítia osamelo a opustené, v ktorej sú odtrhnuté od života. Všetko je púste a prázdne, stiesnené, nezmyselné, bez súvislosti. A takto to zotrvačne ide dennodenne ďalej. Deti by natrvalo nedokázali na tejto púšti prežiť, keby sa anjeli opakovanne o ne nepostarali a neslúžili im. Napriek týmto stiesňujúcim vonkajším pomerom sa však v dieťati rozvíja vitalita a životná radosť, spontánnosť a fantázia, až sa človek čuduje, odkiaľ to má. Je to anjel, ktorý sa oň stará na púšti. A anjelský sprievodca ho chráni aj pred

divými zvermi - pred vlastnou vášnivosťou, ktorá by mohla byť až bezhraničná a pred neovládateľnou agresivitou dospelých. Dieťa by sa nevedelo ubrániť tejto presilovej agresivite dospelých, keby po svojom boku nemalo anjela.

Takéto púštne časy neprežívajú iba deti. Každý človek sa v živote opätovne dostáva do pokušení. Vtedy mu satan nastavuje pasce. Môžu to byť vzory z minulosti, do ktorých opätovne upadá. Nieкто sa nevie vymaniť zo šablóny stáleho sebadopodceňovania. Z ničoho nič sa akýsi kňaz dostane pod tlak robiť všetko čo najperfektnšie. Lebo každá, i najmenšia chyba spustí v ňom starý mechanizmus z detstva. Nadávali mu a bili ho, len čo urobil nejakú chybu. A každú jeho chybičku hneď zovšeobecňovali. Všetko, do čoho sa pustil, robil zle. Bol vraj absolútne nemeľho. Vždy znova upadá tento kňaz do starej šablóny ktorá mu v živote prekážala. V takýchto pokušeniach potrebuje anjela, ktorý slúži životu, ktorý ho ochráni pred pascami, aby mohol veriť vo svoj život, vo vlastné sily a schopnosti naplniť svoje poslanie.

Vždy budeme konfrontovaní s divými zvermi nášho vnútra, s našimi vášňami a pudmi. Divé zvieratá v nás nemôžeme poraziť. Môžeme s nimi však v pokoji spolunažívať. Keď nám slúžia anjeli, potom nemajme žiadny strach pred divými silami v nás. Naopak, potom sa tieto sily premenia, začnú nám slúžiť a stanú sa znakom našej vitálnosti a sily.

Ansel Grün „Anjeli pre život II“

(Lk 5, 12-16)

On sa však utiahol na púšť a modlil sa

Púšť a modlitba. Úplná závislosť od Boha. Púšť bola stvorená preto, aby zostala tým, čím bola, aby ju človek nepremeniť na nič iné. Je to škola, ktorou prešli Mojžiš, Eliáš, Pavol. Slová, ktoré im povedal Majster - choďte do samoty.

Púšť nám ľuďom pripadá bezcenná. Púšť sa nedá spustošiť, lebo nič nedáva. Nedá sa ani nijako využiť. Vyniká iba krásou. Púšťou bol aj kraj, ktorým vyvolený národ putoval štyridsať rokov a staral sa oň iba Boh. Tam na púšti sa ľudia učili milovať Boha, aby vždy na toto obdobie v púšti a osamote spomínali ako na idylu svojho života.

Do púšte uteká prorok Eliáš, Mojžiš, aby poznal sám seba a zámer jediného Boha. Do púšte vchádza izraelský národ, aby bol sám s Bohom. Keď už bol v púšti, tam spoznal, že iba v jediného Boha môže vkladať všetku svoju dôveru. Štyridsať rokov putuje púšťou, prináša obety, spoznáva Boha a očisťuje sa.

Ale púšť je aj miestom pre človeka, ktorý nehľadá nič iné, iba Boha. Ježiš sám vyhľadáva tieto miesta samoty. Na úkor oddychu, spánku uteká k svojmu Otcovi. Chce sa s ním rozprávať. Celá jeho bytosť je pripravená plniť vôľu Otca.

A naše rozhovory? Možno - prečo nevinní trpia, prečo hrešia otcovia a pykajú deti, prečo sú dejiny plné podlosti a brutality a prečo sa darí zlým veciam? Budeme kričať, kým Boh neprehovorí? Ale pochopili sme už, kto je Boh a kto sme my? Treba sa vedieť dobre modliť!

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“!

Pomodlili ste sa?

Bývalý spolupracovník Fridricha Bodelschwinga rozprával túto príhodu: Profesor na chirurgii musel Bodelschwingovi, riaditeľovi kliniky, s poľutovaním oznámiť, že istého pacienta už nemožno zachrániť. Ten sa naňho obrátil s otázkou: „Pomodlili ste sa už za jeho záchranu?“

Profesor a jeho asistent sa diskkrétne usmiali. Bodelschwing si to nevšimol a povedal: „Vidím, že nie. Tak to ja prediskutujem s Pánom Bohom.“ Asi hodinu kľučal vo svojej pracovni na kolenách a modlil sa. Potom šiel do izby, kde bol pacient. Tu ho ošetrujúca sestra privítala slovami: „Otče, asi pred polhodinou sa pacientov stav odrazu zlepšil!“

Po niekoľkých týždňoch chorý vyzdravel. Profesor prišiel k Bodelschwingovi a povedal mu: „Už sa nikdy nebudem smiať, keď nás vyzvete modliť sa.“

Rok nad evanjeliom

Lud žil v očakávaní

Od vystúpenia Jána Krstiteľa pri Jordáne nieslo sa po celej Palestíne jedno slovo - prorok. Toto slovo stačilo, aby sa mnohí rozlúčili so svojimi domovmi a prácou. Boli to tí, ktorí si spomínali na staré prisľúbenia.

Prorok! Už päťsto rokov nebolo počuť toto slovo, ktoré kedysi toľko znamenalo pre Izrael! Na Sione opakovali žalmistove slová: „Kdeže je, Pane, tvoje staré milosrdenstvo? Kde prisahy prisahané Dávidovi? Už niet prorokov, ani osoby medzi nami, ktorá by vedela, dokedy potrvá toto odkladanie.“

No nepokoj zapríčinený mlčaním nebies nezničil všetku nádej v Izraeli. Keď sa rozšírila zvesť, že pravý prorok učí na brehoch posvätej rieky predkov, celý Izrael sa zachvel. Mnohí zanechali všetko a išli za ním: „Jeruzalem a celá Judea i celé okolie Jordánu“ (Mt 3, 5). Viedla ich nádej na „deň Boží - deň Pánov“.

Ján Krstiteľ naplnil svojím slovom duše všetkých radostným chvením. Lud žil v očakávaní. Túžil znova počuť zabudnuté slová prorokov. Jána nazvali Krstiteľom pre obrad, ktorý začal vykonávať v Jordáne na znak pokánia - krstil vodou na znak očistenia. Celý Izrael sa prebudil - jednoduchí ľudia i vzdelanci. Všetci boli napätí, prekvapení, plní očakávania. Nik okrem Izraelitov nechápal toto duchovné rozpoloženie národa. Rimania ho nevedeli pochopiť. V jednej z kníh S. Ascha Riman s istým zadivením hovorí: „Židia čakali na svojho Mesiáša. My Rimania sme nevedeli celkom porozumieť, čo vlastne myslia pod slovom Mesiáš - Osloboditeľ, Záchranca, Pomazaný. Kto bol a čím mal byť Mesiáš? Mal to byť židovsky panovník? Alebo čosi viac? Mal

oslobodiť Judeu z moci Ríma? Alebo mal byť vládcom sveta? Židia hovorili o ňom, že odstráni všetko zlo na svete a uvedie všade vládu dobra. Podľa slov, ktoré citovali z nejakých svojich básnikov, Mesiáš má prinútiť leva, aby si ľahol s jahňatom, a lev ho nezožerie. Mesiáš má prinútiť národy, aby si ukovali z mečov pluhy. Mesiáš premôže svet nie mečom, ako sme to urobili my Rimania, ale Božím Duchom. Židia chceli premeniť celý svet na jedinú Judeu a všetkých pohanov na Židov.“

Riman nechápal, čo sa dialo v Izraeli. Ale veriaci Izraeliti to chápali. Preto sa zaujímali celou dušou o Jána Krstiteľa a o každé jeho slovo. Napätie ich očakávania rástlo, keď im Ján povedal: „Ja vás krstím vodou na pokánie, ale ten, čo príde po mne, je mocnejší...“ Kto to bude? - pýtali sa jeden druhého v posvätnom očakávaní.

Chápem Božie veci? Chápem Božie prisľuby? Prijímam evanjelium osobne a s pocitom zodpovednosti, aj keď ho „Rimania“ okolo mňa nechápu?

Toto je môj milovaný Syn

„Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie.“ (Mt 3, 17)

Tak zaznel hlas nad Ježišom pri krste. O nikom inom nezazneli takéto slová. Každý človek sa nám nepáči rovnako. Jeden sa nám nepáči svojím vonkajškom, iný svojim vnútrom. Jeden nám pripadá príliš živý, iný zas veľmi tichý. Takto triedime ľudí - jednými sme nadšení, druhí sú nám nesympatickí, jedných prijímame, iných odmietame. Akoby sme boli stredom sveta.

Ako sa však my páčime Bohu? Ako on hodnotí a súdi nás? My nemáme právo súdiť druhých ľudí - „súd je Boží“ (Dt 1, 17). Pred jeho úsudkom musíme stíchnuť všetci. On môže povedať každému z nás, čo sa mu na nás nepáči. Voči každému z nás môže mať vážne výhrady. Nik z nás nie je bez viny.

Len jeden jediný sa Bohu páčil absolútne a bez výhrad. Jediný bol pred ním bez viny - Ježiš, jeho milovaný Syn.

Odvtedy, čo Ježiš prišiel medzi nás, máme možnosť stať sa Božími synmi a milými Otcovi. Cez neho máme možnosť byť celkom Boží. Aj v nás môže mať teraz Otec zaľúbenie.

Som milý Bohu? Chceme byť taký a usilujem sa o to? Alebo nariekam, že to mnoho stojí? Poznám evanjelium? Ani Ježiš nežil v pohodlí! Žil v každodennej tvrdej práci v Nazarete, chodil unavený po zaprášených cestách svojej krajiny a potom šiel s ľarchou po krížovej ceste. Teraz mi hovorí: „Poď za mnou...“ Ak pôjdem, i mne raz budú patriť slová: „Milovaný syn!“

Otvorené nebo pri Jordáne a hlas, ktorý tu zaznel, je výzva aj pre mňa. Je to zároveň podobenstvo, sú to prorocké slová. Krstom sa mi otvorilo nebo. Otvoril a sprístupnil sa mi skrytý Boží svet a život. Od krstu jestvuje spojenie medzi mnou a Otcem, ktorý je na nebesiach. Nemusím hľadiť do prázdna, nestrácam sa vo vesmíre. Boh je vo mne. Som rätolest' na viniči, ktorým je Kristus. Prebýva vo mne Duch Svätý.

Moja modlitba nachádza otvorené nebo, otvorené Božie srdce. Mám prístup k Bohu. Viem, kde ho nájdem, viem, kde sa s ním stretnem - v modlitbe, pri sviatostiach, vo svätej omši, v týchto viditeľných znakoch Cirkvi, prameňoch Božieho života. Aby som i ja bol „milovaný syn“ Bohu i ľuďom.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku